

Поснули під ковдрою ночі...

Платон Воронько

Поснули під ковдрою ночі,
заплющивши вікна, квартири.
Годинник чорняву брівку
уже приморгнув на чотири.
Захрипли на всесвіт горласті
транзистори — злі яничари.
На небі вдягають сузір'я
гаптовані сріблом кептари —
Біліє на сході світанок,
зустріть його треба врочисто.
Беруть із криниць Водоля
вологу його променисту.
З долонь розливають в любистки
досвітньої юності чари.
З любистків мелодія ллється,
як місячне світло з-за хмари.
В ту пору приходять до мене
буденні слова, як на свято,
Не дідом, не батьком кличуть,
а називають татом.